

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 109/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Monikou Kizek, Mariánske námestie 31, Žilina, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. CA-3Er/621/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 17. januára 2026 doručená sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadostučinenie (1 000 eur) a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Proti sťažovateľovi je vedené exekučné konanie na podklade exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/59/2003 z 19. novembra 2009, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť prispievať na výživu oprávneného (syna sťažovateľa) sumou 33,19 eur od 9. marca 2004 do 19. februára 2007 a vo výške 49,79 eur od 19. februára 2007 naďalej.
3. Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal sťažovateľ 17. februára 2015 námietky, v ktorých poukazoval na to, že výživné za roky 2007, 2008 a za obdobie do mája 2009 bolo uhradené v plnej výške a splátky výživného do 20. októbra 2011 sú premlčané.
4. O týchto námietkach rozhodol okresný súd až po piatich rokoch uznesením z 20. februára 2020, pričom sťažovateľ proti uzneseniu podal sťažnosť. Tá bola uznesením z 11. júna 2020 zamietnutá.

5. Sťažovateľ podaniami z 20. februára 2022 v spojení s podaním z 10. apríla 2022 a 27. septembra 2022 v spojení s podaním z 28. septembra 2022 navrhol zastavenie exekúcie.

6. Nálezom sp. zn. I. ÚS 223/2023 z 8. júna 2023 vyslovil ústavný súd porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a priznal mu finančné zadosťučinenie 200 eur.

7. Uznesením z 19. júla 2023 exekučný súd vo výroku I exekúciu v časti zameškaného výživného za obdobie od 30. augusta 2013 a bežného výživného od 1. decembra 2014 vyhlásil za neprípustnú a vo výroku II povolil odklad exekúcie v ostávajúcej časti za obdobie od roku 2007 do 29. augusta 2023.

8. O podanom odvolaní sťažovateľa aj oprávneného rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 29. januára 2024 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Podal preto aj dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Oboer/11/2024 z 27. novembra 2025.

9. Sťažovateľ namieta nečinnosť okresného súdu, ktorý až 30. decembra 2025 doručil účastníkom konania výzvu na označenie všetkých skutočností a dôkazov pre potreby ďalšieho konania, pričom tak mohol a mal urobiť už v januári/februári 2024. Napriek nálezu ústavného súdu teda okresný súd viac ako dva roky nekonal.

10. Ústavný súd si na účely posúdenia ústavnej sťažnosti vyžiadal od okresného súdu spisový materiál, pričom zároveň s ním doručil zákonný sudca ústavnému súdu aj svoje vyjadrenie. Zdôraznil, že po tom, ako bol spis vrátený exekučnému súdu ústavným súdom, okresný súd, dôsledne riadiac sa príkazom ústavného súdu a dbajúc na to, aby v ďalšom priebehu konania nedochádzalo k zbytočným prietahom, konal ďalej bez prietahov. Ústavnú sťažnosť považuje okresný súd za neopodstatnenú, pričom poukazuje aj na procesné správanie sťažovateľa a jeho početné podania, ktoré sa podstatným spôsobom podieľali na doterajšej dĺžke konania. Tiež doplnil, že o návrhu na zastavenie exekúcie bolo už aj v zostávajúcej časti rozhodnuté – uznesením z 28. januára 2026.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

II.1. K namietanému porušeniu uplatnených práv postupom okresného súdu pred nálezom ústavného súdu:

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal celkovú dĺžku exekučného konania, pričom z hľadiska uplatnených práv sťažovateľa bol postup exekučného súdu v napadnutom konaní už čiastočne meritórne preskúmaný, a to nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/2023, ktorým konštatoval porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Tým vznikla prekážka veci rozhodnutej pre opätovný ústavno-súdny prieskum predmetného konania, a to v jeho úseku do právoplatnosti uvedeného nálezu. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv postupom okresného súdu po náleze ústavného súdu:

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

14. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 281/2013). Súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku teda musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy. S ohľadom na zmysel exekučného konania, ktorým je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne neplnil (čiastočne neplnil) povinnosti uložené v exekučnom titule, ústavný súd uvádza, že dĺžka exekučného konania spravidla nie je ovplyvnená zložitosťou veci, a tak tomu nie je ani v prípade sťažovateľa.

15. Sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou napáda postup okresného súdu rozhodujúceho v exekučnom konaní, v ktorom je sťažovateľ v pozícii povinného, pričom, ako už bolo uvedené, ústavný súd toho času rozhodoval o postupe exekučného súdu v období po vydaní nálezu sp. zn. I. ÚS 223/2023 z 8. júna 2023.

16. Okresný súd po tomto náleze pomerne promptne rozhodol o návrhoch sťažovateľa, a to 19. júla 2023 uznesením, ktorým čiastočne exekúciu zastavil (vo vzťahu k zameškanému výživnému za obdobie od 30. augusta 2013 a za rok 2014 a vo vzťahu k bežnému výživnému za obdobie od 1. decembra 2014 z dôvodu, že zákonná vyživovacia povinnosť sťažovateľa voči oprávnenému trvala len do 29. augusta 2013). Zároveň súd povolil odklad exekúcie v zostávajúcej časti vymáhania zameškaného výživného od roku 2007 do 29. augusta 2013, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie v tejto časti. Poukázal pritom na nezrovnalosti v podaniach oprávneného aj sťažovateľa a na to, že sú tu opodstatnené pochybnosti o existencii a výške zmeškaného výživného. Súd zdôraznil, že nemôže pripustiť nútené vykonávanie exekúcie skôr, ako bude bez akýchkoľvek pochybností ujasnené, či a koľko ešte

sťažovateľ oprávnenému dlhuje na zameškanom výživnom za obdobie od 19. februára 2007 do 29. augusta 2013 a v akom rozsahu je vykonanie exekúcie ešte prípustné.

17. Následne na to z obsahu zapožičaného spisu vyplýva, že proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený aj sťažovateľ. Oprávnený bol zároveň súdom vyzvaný (výzvou z 20. júla 2023), aby sa vyjadril k podaniam sťažovateľa vrátane dodatočného odstránenia nedostatkov návrhu na vykonanie exekúcie. Rovnako súd (20. júla 2023) vyzval aj sťažovateľa na dodatočné preukázanie plnenia výživného v prospech oprávneného za obdobie od 19. februára 2007 do 29. augusta 2013. Výzvu dostala aj súdna exekútorka konajúca vo veci, ktorej bolo uložené, aby postupovala podľa § 40 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku vo vzťahu k oprávnenému v zmysle vydaného rozhodnutia v zákonom ustanovených lehotách a následne podala súdu správu vrátane oznámenia času a výšky všetkých dosiaľ vymožených plnení od sťažovateľa a ich použitia na úhradu vymáhanej pohľadávky oprávneného a trov exekúcie (oprávneného a súdneho exekútora).

18. Oprávnený sa na výzvu vyjadril podaním zo 7. augusta 2023. Uznesením z 21. augusta 2023 súd vyzval oprávneného na odstránenie väd svojho podania – odvolania zo 6. augusta 2023 (z jeho obsahu nebolo zrejmé, či ide naozaj o odvolanie, a ak, tak voči ktorým výrokom napadnutého uznesenia, pozn.). Dňa 22. augusta 2023 bolo zároveň odvolanie oprávneného zaslané sťažovateľovi na vyjadrenie a opačne (oprávnenému súd zaslal na vyjadrenie odvolanie sťažovateľa). Oprávnený sa k odvolaniu sťažovateľa vyjadril ešte v ten istý deň, sťažovateľ doručil svoje vyjadrenie 7. septembra 2023. Následne zasielal exekučný súd vyjadrenia na repliku – oprávnený svoju repliku doručil 22. septembra 2023 a sťažovateľ 26. septembra 2023.

19. Spis bol následne predložený Krajskému súdu v Žiline 10. októbra 2023. Ten uznesením z 29. januára 2024 odvolanie sťažovateľa odmietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Zo spisu následne vyplýva, že spis bol zapožičaný Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky pre účely posúdenia sťažnosti sťažovateľa č. 31987/23 a vrátený bol 13. februára 2024.

20. Po vrátení spisu na okresný súd ten následne výzvami z 27. februára 2024 vyzval oprávneného aj sťažovateľa, aby doplnili svoju doterajšiu skutkovú a právnu argumentáciu a predložili dôkazy preukazujúce skutočný rozsah plnenia výživného sťažovateľom za obdobie od 19. februára 2007 do 29. augusta 2013. Menovite uviedol, že sťažovateľ má možnosť dodatočne preukázať dĺžku trvania a skutočnú realizáciu mesačnej úhrady 33,19 eur (tvrdil, že túto sumu posielal pravidelne synovi na účet). Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním z 11. marca 2024 (bez príloh, pozn.). Zároveň podal 2. apríla 2024 vo veci dovolanie.

21. Spis bol predložený na rozhodnutie najvyššiemu súdu 14. mája 2024, avšak 24. septembra 2024 bol vrátený na okresný súd pre nezaplatenie súdneho poplatku. Okresný súd 11. októbra 2024 opätovne predložil spis najvyššiemu súdu s tým, že v tomto prípade je konanie vecne oslobodené od súdnych poplatkov. Uznesením z 27. novembra 2025 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné.

22. Napokon zo spisu vyplýva, že 30. decembra 2025 exekučný súd opätovne vyzval na predloženie dôkazov (okrem tých, ktoré boli dosiaľ predložené), na čo sťažovateľ reagoval podaním z 21. januára 2026. Následne exekučný súd 28. januára 2026 rozhodol o návrhu sťažovateľa aj vo zvyšnej časti, pričom jeho návrhu nevyhovelo.

23. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup okresného súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa. Treba, naopak, uviesť, že po prvom náleze ústavného súdu konal okresný súd promptne, bez akýchkoľvek prietáhov a so zrejším úmyslom zabezpečiť aj ochranu práv sťažovateľa – opakované výzvy v tomto prípade ústavný súd nepričítal na neprospech exekučného súdu, pretože z nich vyplývala zrejma snaha o zabezpečenie toho, aby proti sťažovateľovi nebola vedená neoprávnená exekúcia. Tu je potrebné dodať, že síce sťažovateľ na každú výzvu reagoval, avšak bez toho, aby predkladal dôkazy o svojich tvrdeniach.

24. Je potrebné poukázať tiež na to, že pre účely ochrany práv sťažovateľa exekučný súd rozhodol aj o odklade exekúcie – teda síce trvalo isté obdobie (podľa názoru ústavného súdu bez zavinenia okresným súdom), kým sa napokon rozhodlo o celom návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, avšak zároveň exekučný súd povolením odkladu exekúcie zabezpečil, aby sa reálne počas tohto obdobia exekúcia nevykonávala.

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ argumentuje najmä nečinnosťou súdu po tom, ako bolo rozhodnuté krajským súdom o jeho odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Ide teda o obdobie od 29. januára 2024 do decembra 2025, keď okresný súd doručil sťažovateľovi výzvu na označenie skutočností a dôkazov pre potreby ďalšieho konania. Tejto argumentácii však nemožno prisvedčiť. Je totiž zrejmé, že exekučný súd sa o správne a úplné zistenie skutkového stavu snažil po celý čas – (správne) nečakal ani na rozhodnutie odvolacieho súdu a opakovane vyzýval obe strany na predloženie potrebných podkladov. Nekonal iba v obdobiach, počas ktorých nedisponoval spisom, pretože ten musel byť fyzicky predložený najskôr krajskému a potom najvyššiemu súdu pre účely podaného odvolania a dovolania. Logicky preto toto obdobie nemôže byť posudzované v neprospech exekučného súdu.

26. Ústavný súd nielenže neidentifikoval žiadne obdobie nečinnosti na strane exekučného súdu, ale, naopak, vyzdvihuje promptnosť a jednoznačnú snahu zákonného sudcu konať v súlade s prvotným nálezhom ústavného súdu. Pri predbežnom prerokovaní preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu